

**FESTIVAL
ÉMERGENTS**

**11 DE FEBRER
SALA 2 ORIOL MARTORELL
DELIS DUO
MARATÓ DE CAMBRA**

PROGRAMA DE MÀ

JOSEP MARIA GUIX
(Barcelona 1967)

TRES HAIKUS PER A VIOLONCEL I PIANO

(2009) - 8'

DORA PEJAČEVIĆ
(Budapest 1885 - Munich 1923)

SONATA PER A VIOLONCEL I PIANO EN MI M, OP. 35

28'

Allegro moderato
Scherzo: Allegro
Adagio sostenuto
Allegro comodo

DELIS DUO

Irma Bau, violoncel
Irina Veselova, piano

COMENTARI

per **Alba Nogueras**

La compositora croata Dora Pejačević, coneguda també com a Comtessa Dora, és una de les moltes plomes injustament oblidades: va introduir la cançó orquestral a Croàcia i va escriure la primera simfonia moderna del seu país. Nascuda a Budapest, va créixer a Našice, va traslladar-se amb la família a Zagreb i, finalment, va assentar-se a Munic; va estudiar a l'Institut de Música de Zagreb i va rebre lliçons de diferents músics –un d'ells fou Robert Gerhard–, però va desenvolupar la seva carrera de manera, sobretot, autodidacta. Coneguda i interpretada especialment al centre d'Europa, un dels defensors de la seva obra va ser, també, Joan Manén.

Enèrgica, culta, curiosa i independent, va relacionar-se amb l'elit cultural del seu moment i va escriure amb un llenguatge personal que, alhora, entroncava amb la tradició. Seguia un estil romàntic tardà, amb harmonies impressionistes i, tot i que va alliberar-se de convencionalismes, no va abandonar la tonalitat en un moment de canvis radicals, propis de la generació del tombant del segle XIX. Va morir als 37 anys, després de donar a llum; malgrat la seva mort prematura, va deixar-nos un llegat de gran importància.

Va escriure nombroses obres per a formació de cambra, entre les quals trobem la partitura que interpretarà avui Delis Duo (Irma Bau, violoncel, i Irina Veselova, piano): la seva única sonata per a aquesta formació, composta el 1913, revisada el 1915 i estrenada a la capital hongaresa el 1923, poc després de la seva mort. L'obra consta de quatre moviments: un allegro moderato, amb un tema principal cantabile que es desenvolupa amb dramatisme; un scherzo allegro, a temps tríada i de colors brillants; un adagio sostenuto, escrit en compàs de 5/4, amb un aire melancòlic que s'interromp de manera sobtada per un dramatisme marcat i creix en densitat de manera gradual fins que, finalment, es redueix a la textura de l'acord inicial; i un allegro comodo, ple de detalls harmònics i sorpreses rítmiques.

Completa el programa una obra de música contemporània i de casa nostra, una partitura que s'encapçala amb la següent anotació del mateix autor: «la música, igual que els poemes japonesos a què fa referència, pretén recrear aquest món concentrat i essencial, de gran refinament tècnic i, sobretot, d'enorme poder evocador». Josep Maria Guix cita tres haikus; en primer lloc, un del poeta Bashô, que parla d'un vent que penetra l'ànima; en segon lloc, un de Buson, que descriu l'instant en què s'escapa el so d'una campana; finalment, un de Kanna, que

retrata un paisatge de tardor, una fusta dins un riu empesa per una brisa suau. La natura, tan present a l'obra del compositor reusenc, es materialitza en aquesta partitura de manera breu, suggeridora i transcendental, com els versos d'aquests autors dels segles XVII i XVIII.

EN COL-LABORACIÓ AMB

EL FESTIVAL EMERGENTS REP EL SUPORT DE

I LA COL-LABORACIÓ DE

TALLER
DE MÚSICS

